

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים.

לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים

יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: סידי	שם פרטי: ציפורה

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: זינגר	בלועזית SINGER	שם נעורים: היידי \ HEDI
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: הדויגה	בלועזית HADVIGA	מין: ז / נ תאריך לידה: 09 04 1931
מקום לידה (ישוב, מחוז): סנינה	בלועזית SNINA	ארץ לידה: צ'כוסלובקיה
שם פרטי של האב: היינריך (חונה)	שם פרטי ושם נעורים של האם: חווה פרל	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): אדמונד	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז): סנינה	בלועזית SNINA	ארץ המגורים: צ'כוסלובקיה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: תיכונית	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): 23 כפרים ויערות בסלובקיה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?	לא	
האם היית במחנות? אילו ומתי?	לא	
מקום השחרור: בכפר בסלובקיה, השם לא זכור	תאריך השחרור: 06 01 1945	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? לא	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? הומננה	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: לא	שנת העליה: 1949	שם האנייה: קסרטה (אם עלה בדרך הים)

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בצ'כוסלובקיה, בעיירה סנינה ב 9.4.1931 היינו משפחה דתית, מוצא שם המשפחה מפולין, בזמן מלחמת העולם הראשונה הם ברחו לצ'כיה, ובסוף מלחמת העולם הראשונה הם עברו לסלובקיה. היינו משפחה בת שלושה אחים והורים. העיירה הייתה מאוד יפה, אשר שוכנת בהרים עם פלגי מים לרוב. בבית התנהלו החיים באורך דתי, נהגנו לפי המסורת, אבי היה מתפלל בפני התיבה למרות שהוא לא היה חזן אבל הוא עשה זאת. אמי הייתה אמונה על הצד של האומנות היא בצעירותה ניגנה כינור, משחר ילדתי אני זוכרת שהיא שרה אופרות ושירים בידיש שזאת הייתה גם שפת ילדתי. אבי לימד אותנו גרמנית ולתרגם מסלובקית לידיש. כאשר התקרבו החגים הייתה המולה בבית – ניקיונות, בישולים, הינו מקבלים בגדים חדשים, ניהוחות ארוחות החג עדיין זכורים לי, גם ילדים לא יהודים היו נכנסים אלינו הביתה, ובכלל חיו הסבים במקום אחר ולעיתים קרובות ההורים שלי היו שולחים אותי לבקר אותם בחופשות, וגם אני הייתי יוצאת עם חברות יהודיות ונוצריות ליערות ללקט פירות יער שהיו שם לרוב. החיים היו יפים ונטולי דאגות. אהבתי הגדולה הייתה לקרא ספרים (עד היום) אני הלכתי לישון עם ספר. בבת אחת הכול השתנה בשנת 1939 פלשו הגרמנים לפולין ושם התחילו כל הבעיות. יהודים כולל משפחתי איבדו תוך ימים – מקומות עבודה וחיש התחיל גירוש מבית ספר וגם איסור לרחצה בנהר שהסב לנו עונג נאסר אלינו. משפחות אימי ואבי הושמדו רק אני ואחיי נשארנו אחרי הגירוש שחזרנו לעיירה ריקה מיהודים אני נכנסתי לבני עקיבה – תנועה נוער ועליתי ארצה ב 12.6.1949 דרך וינה – איטליה באוניה קסרטה. בהמשך לסיפורי אני רוצה לספר עוד כמה אירועים בהיותי קטנה. אחות אימי פרידה נסעה לבלגיה לאחותה המבוגרת הלה שכבר הייתה נשואה. אבי סיפר לי שנים אחרי שהוא ניסע לשכנע אותה לנסוע לישראל, הוא היה ציוני גדול, אבל זה לא עזר. אח אחר של אימי ישראל היה בתנועת "בילר" הוא כן נסע לישראל, זה היה בשנות השלוש, והוא פגש בתל אביב בת עיר בשם שושנה ציטרון המוכרת בשם רוזי הם נישאו וגם נולדה להם בת בשם אביבה בת דודתי הראשונה. בגלל הקשיים בארץ הם חזרו בשנת 1938 לעירם הומננה ובשנת 1944 עקב הלשנה הם נלקחו לאושוויץ – אביבה ואחיה הקטן שרק נולד ודודי ישראל נספו. אני זוכרת את עיירתי סנינה, עם החברות נהגנו לשחק בכדור להקפיץ דלגיות והייתי מאושרת מאוד. מאחורי הרחוב זרם נהר צ'רוכה שם נהגנו לשחק. בחורף כאשר הנהר קפא הלכנו להחליק אליו. כול אותם חברות עם משפחותיהם נספו. אימי היקרה לימדה אותנו משחר ילדותנו לשיר ולרקוד היה לה קול יפה וגם אבי היה עובר בתיבה בבית הכנסת. המשפחה הייתה מאושרת, בעיירה הימננה הסמוכה הייתה משפחה, נסעתי אליהם הרבה ברכבת. למדתי מכיתה א' עד ג' בסנינה, למדנו בבית ספר ממשלתי עממי יהודים ונוצרים וצוענים. פעם בשבוע למדנו יהדות – תפילה ולכתוב ולקרוא. הסביבה שם מאוד יפה מלאה יערות ופארקים.

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

אחרי הגירוש הגדול ב 1942 נותרנו 2 משפחות מתוך 80. היה לנו אישור מיוחד מהמשטר הנאצי, אבל כבר למחרת אבי החליט לעבור עיר הומננה שם גרו הסבים והדודים של אימי ז"ל גם שם ביקרנו בבית ספר שהעירייה נתנה לנו אבל זה כבר לא הייתה אותו הדבר. בכיתה אחת נכנסנו 22 תלמידים מא' עד כיתה ח' זה מה שנשאר מכלל האוכלוסייה היהודית שם. למדנו רק מקצועות חיוניים וגרמנית. בהפסקות היינו משחקות בכל מיני דברים, הייתה חומה גבוהה סביב בית הספר. בבית הספר היה מגרש גדול ואנחנו החלטנו עם מורה לטבע לגדל ירקות וכך יכולנו לאכול סוגים שונים של ירקות טריים כי בשוק לא רצו למכור ליהודים. כל זה היה זמן עד 1943 משפחתה של אימי – הסבא והסבתא נפטרה 4 אחים של אימי עם נשותיהם וילדיהם עברו למסתור בברטיסלאבה – עיר הבירה של סלובקיה שם הלשינו אליהם והם נספו. אנחנו נשארנו עוד זמן קצר בעיר, יום אחד גם אנחנו ברחנו לכפרים ושם נדדנו ביערות, רעבים ישנים תחת כיפת השמיים, ללא אוכל נדדנו כך עד השחרור. ב 1945 בינואר שיחררו אותנו הרוסים, חזרנו לעיר הימננה להביכך שלא נשארו כמעט יהודים וממשפחת אימי לא חזר אף אחד ואותו הדבר ממשפחת אבי בפולין.

אנא ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

אחרי שחזרו חולים רעבים כמעט בלי בגדים אבי החל לחפש שרידים. הצבא הרוסי אפשר לנו להיכנס לאחד הבתים של יהודים שלא חזרו. היה חורף 1945 והיה נורא קר, קרח ושלג. במשך כמה ימים ישנו על הרצפה, אבי אסף קרשים והחל לחמם את הבית

בעיר היה מחסן של ציוד שהנאצים אספו מבתי היהודים ומה שלא נלקח או נמכר נשאר שם, ומשם אבי הביא הביתה מיטות ישנות וארון. לאט לאט הסתדרנו. יום אחד אימי הלכה ברחוב וראתה עגלה עם סוס ועליה רחש שונה, היא כמעט התעלפה זה היה שלנו ונלקח מאיתנו, הגוי לא רצה להחזיר לנו אותו ואימי נאלצה לשלם לו. גם בית הספר התחיל לפעול וכך אחרי תקופה התחילו לפעול הג'וינט, אני נשלחתי לעיר הבירה לסמינר של מורות לאנגלית, שאחרי סיום הלימודים ישלחו אותי לאמריקה. אבי לא אהב את זה הוא חלם על ארץ ישראל. עזבתי את הסמינר והלכתי לעבוד במשרד של אבי. אחותי נרשמו לבני עקיבה, היו בזמנו עוד תנועות ציוניות. אחרי שנה נסעתי לברטיסלאבה ללימוד של בני עקיבה ואחרי שנה עליתי ארצה בשנת 12.6.1949 באוניה.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

ירדתי מהאוניה ב 12.6.1949 אחרי ה ד.ד.ט.י בנמל חיפה וקבלת תעודת הזהות נסעתי לדודה בבת ים – אחות של אבי שלא הכרתי. כבר ביום הראשון התחילה ללמד אותנו עברית. נרשמתי להפעל וגם ללשכת העבודה. עבדתי בעבודות מזדמנות עד

שלמדתי אחיות והחיים החלו להיות יותר קלים. אחותי תמר הגיע איתי והיא נלקחה לקריית שמואל לבית עולים ואחרי זה לקיבוץ יבנה. אחרי שנים התחתנתי עם בעלי אדמונד סידי ממוצא תורכי. נולדו לנו שלושה בנים – בועז אב לשתי בנות ובן, בני הבכור

מנישואים הראשונים – היה חייל בחופשה נהרג שמו ליתי ז"ל. בני השני זיו נשואי חיי בנוי יורק עם אשתו נטליה ושני בניו. בני השלישי חן נשוי לשרון חיי באשקלון ויש לו שלושה ילדים בנים. אני לא שירתי בצבא מטעמי בריאות. בעלי היה איש צבא קבע

רב סרן בשריון – נכה צה"ל והיום נכה כללי לאחר שני אירועים מוחיים ואירוע לב. בועז גרוש ולא עובד בן 54. שמונת הנכדים: גפן חיילת, שי מתגייס בקרוב, קשת חייה בקיבות איילון, זיו קצין בגולני, גרשון, דניאל בן ה 5, חן בת 38 אשתו שרות בת 36

בן, פלג בן 9, בן נעם בן 7, בן גלי בן 6.

אחותי תמר בת 75 חייה בכאר שבע, בעלה אריה יש להם שני בנים – יוסי עם שני בנים וערן – עם 4 בנים ושלושה בנות הגרות בבת עין. אחותי רוזינה דרבוק יש לה בת אחת יפה ולה יש בת ובן. אחי אהרון זונגר ושרה נשאו. שרה מנהלת תיכון דתי, להם בן אחד – על שם אבי תלמיד הישיבה. אחותי אמרואה זמרת ומורה לפסנתר גרה במערב ראשון לציון.

ישנם קרובים נוספים רחוקים בארץ, באירופה באמריקה ובקנדה.

